

Лавочне — село Сколівського району Львівської області, яке розташоване в долині річки [Опір](#). На південь від села розташована гора **Явірник** (1120,6 м) та на південно-заході в кількох кілометрів знаходиться початок річки Опір. Село має залізничну станцію (залізниця Львів-Стрий-Мукачево), яка є як перевалочним пунктом з Львівщини до Закарпаття. Населення села становить близько 1200 осіб. Орган місцевого самоврядування - Лавочненська сільська рада.

Назва села походить від легенди, яка розповідає, що колись тут ще ніхто не жив. Цією місцевістю проходили люди і зустріли на своєму шляху бурхливий потік. Для того, щоб перейти на другий бік потоку, вони звалили смереку і кинули її на воду. Та смерека служила їм за лавку. Поки усі люди перейшли дану місцевість, то поставили декілька таких лавок. Звідси і назва села - Лавочне.

З історичних документів відомо, що Лавочне є останнім українським селом, яке визволене під час Великої Вітчизняної війни.

У 1881 році було завершено у будівництво залізниці Мукачево – Свалява – Лавочне, а в 1887 році – Лавочне – Стрий з'єднало Закарпаття з Галичиною через Верецький перевал. Пізніше в 1893 р. були введені в дію лінії Ужгород – В.Березний, а згодом в 1903 – 1905 рр. Великий Березний – Ужок, що відкрило шлях через Ужоцький перевал. Сьогодні через станцію Лавочне транспортуються близько 40% вантажів, які долають західний коридор України. У 1956 р. проведена електрифікація на дільниці Мукачево-Лавочне довжиною 77 км.

Серед архітектурних пам'яток є **Дерев`яна церква**, яка стоїть на горі біля залізничної станції.

Раніше на місці цієї церкви була інша - св. арх. Михайла, яку 1921р. продали. Покровителями місцевої церкви у Лавочному були відомі брати барони Гредлі зі Скольного. **Церкву Різдва Пр.Богородиці** поставили коштом громади й співвласника села В.Шмідта, ймовірно, за проектом арх. Василя Нагірного.

Ось що пише про село Лавочне краєзнавець Андрій Риштун: *«Про Лавочне окрема розмова. Воно складається з двох абсолютно різних частин. Одна - всім відома радянська, попри залізницю. І друга - невідома та цікава за горою. Цікава вона,*

насамперед, традиційною бойківською архітектурою. Практично в кожному другому дворі можна вгледіти дерев'яну хату чи кам'яний льох. Нагадує Шевченківський Гай у Львові. Але якщо в Шевченківському Гаю воно все мертве і експлуатується як музейний експонат, то тут - живе і діюче. В будинках мешкають люди, в стайнях - худоба, в стодолах - сіно. Виглядає воно природно та самобутньо. Не було б нічого дивного, якби на котромусь з дворів сиділа бабця з веретеном чи молодиця з жорнами. Але для цього треба прийти ввечері. Бо вдень село пусте, всі при роботі.»